

שמשון Shimshon

A Six-Part Series

UNIT 5

Rabbi Ya'akov Trump Shoftim Shiur for Women 8:00-8:45pm Wednesdays

Shimshon

UNIT 6

Rabbi Ya'akov Trump

CONTENTS:

Text: 1-12

- SECTION ONE: Birth of Shimshon. Pg 1
- SECTION TWO: Marriage and its Repercussions. Pg 3
- SECTION THREE: Widening Gyres of Revenge. Pg 6
- SECTION FOUR: Beginning of the Downfall. Pg 8
- SECTION FIVE: The Powerful End. Pg 11

Meforshim: 12-19

- Nezirus. Pg 12
- Strength: G-dly or Human? Pg 13
- Leadership. Pg 14
- Mashiach Potential. Pg 15
- Sun Imagery. Pg 15
- Shimshon and Women. Pg 16
- Tag Mechir. 18

Map: 20

SECTION ONE: Birth of Shimshon

שופטים Chapter 13

- א וַיִּסִּיפוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לַעֲשׂוֹת
הָרַע בְּעֵינֵי ה'; וַיִּתְּנֵם ה' בְּיַד-
פְּלִשְׁתִּים, אַרְבָּעִים שָׁנָה. {פ}
- ב וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִצְרָעָה
מִמִּשְׁפַּחַת הַדַּנִּי, וְשֵׁמוֹ מָנוּחַ;
וְאִשְׁתּוֹ עֲקָרָה, וְלֹא יָלְדָה.
- ג וַיֵּרָא מַלְאָךְ-ה', אֶל-הָאִשָּׁה;
וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ, הֲנִיָּה-נָא אַתְּ-
עֲקָרָה וְלֹא יָלְדָתְּ, וְהָרִיתְּ,
וַיִּלְדָתְּ בֵן.
- ד וְעַתָּה הִשְׁמְרִי נָא, וְאַל-
תִּשְׁתִּי יַיִן וְשִׁכָר; וְאַל-תֹּאכְלִי,
כָּל-טָמֵא.
- ה כִּי הִנֵּךְ הָרָה וַיִּלְדָתְּ בֵן,
וּמִוְרָה לֹא-יַעֲלֶה עַל-רֹאשׁוֹ--
כִּי-נִזְיֵר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנֶּעֱר,
מִן-הַבֶּטֶן; וְהוּא, יִחַל לְהוֹשִׁיעַ
אֶת-יִשְׂרָאֵל--מִיַּד פְּלִשְׁתִּים.
- ו וַתָּבֵא הָאִשָּׁה, וַתֹּאמֶר לְאִישָׁהּ
לֵאמֹר, אִישׁ הָאֱלֹהִים בָּא אֵלַי,
וּמְרֹאָהוּ כְּמֹרֵא הַמַּלְאָךְ
הָאֱלֹהִים נוֹרָא מְאֹד; וְלֹא
שָׁאַלְתִּיהוּ אִי-מִזֶּה הוּא, וְאֶת-
שְׁמוֹ לֹא-הִגִּיד לִי.
- ז וַיֹּאמֶר לִי, הִנֵּךְ הָרָה וַיִּלְדָתְּ
בֵן; וְעַתָּה אַל-תִּשְׁתִּי יַיִן וְשִׁכָר,
וְאַל-תֹּאכְלִי כָּל-טָמֵא--כִּי-
נִזְיֵר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנֶּעֱר, מִן-
הַבֶּטֶן עַד-יוֹם מוֹתוֹ. {פ}
- ח וַיַּעֲתֵר מָנוּחַ אֶל-ה', וַיֹּאמֶר:
בִּי אֲדוֹנָי--אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
שְׁלַחְתָּ יְבוֹא-נָא עִוָד אֵלֵינוּ,
וַיִּוְרְנוּ מֵה-נַעֲשֶׂה לְנֶעֱר הַיּוֹלֵד.
- ט וַיִּשְׁמַע הָאֱלֹהִים, בְּקוֹל
מָנוּחַ; וַיָּבֵא מַלְאָךְ הָאֱלֹהִים
- 1 And the children of Israel again did that which was evil in the sight of the LORD; and the LORD delivered them into the hand of the Philistines forty years. {P}
- 2 And there was a certain man of Zorah, of the family of the Danites, whose name was Manoah; and his wife was barren, and bore not.
- 3 And the angel of the LORD appeared unto the woman, and said unto her: 'Behold now, thou art barren, and hast not borne; but thou shalt conceive, and bear a son.
- 4 Now therefore beware, I pray thee, and drink no wine nor strong drink, and eat not any unclean thing.
- 5 For, lo, thou shalt conceive, and bear a son; and no razor shall come upon his head; for the child shall be a Nazirite unto God from the womb; and he shall begin to save Israel out of the hand of the Philistines.'
- 6 Then the woman came and told her husband, saying: 'A man of God came unto me, and his countenance was like the countenance of the angel of God, very terrible; and I asked him not whence he was, neither told he me his name;
- 7 but he said unto me: Behold, thou shalt conceive, and bear a son; and now drink no wine nor strong drink, and eat not any unclean thing; for the child shall be a Nazirite unto God from the womb to the day of his death.' {P}
- 8 Then Manoah entreated the LORD, and said: 'Oh, LORD, I pray Thee, let the man of God whom Thou didst send come again unto us, and teach us what we shall do unto the child that shall be born.'
- 9 And God hearkened to the voice of Manoah; and the angel of God came again unto the woman as she sat in the field; but

עוד אל-האשה, והיא יושבת
בשדה, ומנוח אישה, אין עמה.

Manoah her husband was not with her.

י ותמהר, האשה, ותרוץ, ותגד
לאישה; ותאמר אליו--הנה
נראה אלי האיש, אשר-בא
ביום אלי.

10 And the woman made haste, and ran, and
told her husband, and said unto him:
'Behold, the man hath appeared unto me,
that came unto me that day.'

יא ויקם וילך מנוח, אחרי
אשתו; ויבא, אל-האיש,
ויאמר לו האתה האיש אשר-
דברת אל-האשה, ויאמר אני.

11 And Manoah arose, and went after his
wife, and came to the man, and said unto
him: 'Art thou the man that spoked unto
the woman?' And he said: 'I am.'

יב ויאמר מנוח, עתה יבא
דברך: מה-יהיה משפט-
הנער, ומעשהו.

12 And Manoah said: 'Now when thy word
cometh to pass, what shall be the rule for
the child, and what shall be done with him?'

יג ויאמר מלאך ה', אל-מנוח:
מכל אשר-אמרתי אל-האשה,
תשמר.

13 And the angel of the LORD said unto
Manoah: 'Of all that I said unto the woman
let her beware.

יד מכל אשר-יצא מגפן היין
לא תאכל, ויין ושכר אל-תשת,
וכל-טמאה, אל-תאכל: כל
אשר-צויתיה, תשמר. {ס}

14 She may not eat of any thing that cometh
of the grapevine, neither let her drink wine
or strong drink, nor eat any unclean thing;
all that I commanded her let her observe.'
{S}

טו ויאמר מנוח, אל-מלאך ה':
נעצרה-נא אותך, ונעשה לפניך
גדי עזים.

15 And Manoah said unto the angel of the
LORD: 'I pray thee, let us detain thee, that
we may make ready a kid for thee.'

טז ויאמר מלאך ה' אל-מנוח,
אם-תעצרני לא-אכל בלחמך,
ואם-תעשה עלה, לה' תעלנה:
כי לא-ידע מנוח, כי-מלאך ה'
הוא.

16 And the angel of the LORD said unto
Manoah: 'Though thou detain me, I will not
eat of thy bread; and if thou wilt make ready
a burnt-offering, thou must offer it unto the
LORD.' For Manoah knew not that he was
the angel of the LORD.

יז ויאמר מנוח אל-מלאך ה',
מי שמך: כי-בא דברך
(דברך), וכבדנוך.

17 And Manoah said unto the angel of the
LORD: 'What is thy name, that when thy
words come to pass we may do thee
honour?'

יח ויאמר לו מלאך ה', לממה
זה תשאל לשמי--והוא-פלאי.
{פ}

18 And the angel of the LORD said unto
him: 'Wherefore askest thou after my name,
seeing it is hidden?' {P}

יט ויקח מנוח את-גדי העזים,
ואת-המנחה, ויעל על-הצור,
לה'; ומפלא לעשות, ומנוח
ואשתו ראים.

19 So Manoah took the kid with the meal-
offering, and offered it upon the rock unto
the LORD; and [the angel] did wondrously,
and Manoah and his wife looked on.

כ וַיְהִי בַעֲלוֹת הַלֶּהֶב מֵעַל
הַמִּזְבֵּחַ, הַשְּׂמִימָה, וַיַּעַל
מִלְאֲךָ-ה', בַּלֶּהֶב הַמִּזְבֵּחַ;
וּמְנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ רָאִים, וַיִּפְּלוּ-עַל-
פְּנֵיהֶם אֲרָצָה.

20 For it came to pass, when the flame went
up toward heaven from off the altar, that
the angel of the LORD ascended in the
flame of the altar; and Manoah and his wife
looked on; and they fell on their faces to th
e ground.

כא וְלֹא-יָסַף עוֹד מִלְאֲךָ ה',
לְהֵרָאֵה אֶל-מְנוּחַ וְאֶל-אִשְׁתּוֹ;
אִזּוֹ יָדַע מְנוּחַ, כִּי-מִלְאֲךָ ה'
הוּא.

21 But the angel of the LORD did no more
appear to Manoah or to his wife. Then
Manoah knew that he was the angel of the
LORD.

כב וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל-אִשְׁתּוֹ,
מוֹת נָמוֹת: כִּי אֶלֹהִים, רָאִינוּ.

22 And Manoah said unto his wife: 'We shall
surely die, because we have seen God.'

כג וַתֹּאמֶר לוֹ אִשְׁתּוֹ, לוֹ חֶפֶץ ה'
לְהַמִּיתֵנוּ לֹא-לֶקַח מִיָּדֵנוּ עֹלָה
וּמִנְחָה, וְלֹא הָרְאִינוּ, אֶת-כָּל-
אֱלֹהִים; וְכַעַתָּה, לֹא הִשְׁמִיעֵנוּ
כִּזְאת.

23 But his wife said unto him: 'If the LORD
were pleased to kill us, He would not have
received a burnt-offering and a meal-
offering at our hand, neither would He have
shown us all these things, nor would at this
time have told such things as these.'

כד וַתֵּלֵד הָאִשָּׁה בֵן, וַתִּקְרָא
אֶת-שְׁמוֹ שַׁמְשׁוֹן; וַיִּגְדַּל הַנַּעַר,
וַיְבָרְכֵהוּ ה'.

24 And the woman bore a son, and called
his name Samson; and the child grew, and
the LORD blessed him.

כה וַתְּחַל רוּחַ ה', לִפְעָמוֹ
בְּמַחְנֵה-דָן, בֵּין צֹרְעָה, וּבֵין
אֶשְׁתָּאֵל. {פ}

25 And the spirit of the LORD began to
move him in Mahaneh-dan, between Zorah
and Eshtaol. {P}

SECTION TWO: Marriage and Repercussions

Judges Chapter 14 שופטים

א וַיֵּרֵד שַׁמְשׁוֹן, תְּמַנָּה; וַיִּרְא
אִשָּׁה בְּתַמְנָתָה, מִבָּנוֹת
פְּלִשְׁתִּים.

1 And Samson went down to Timnah, and
saw a woman in Timnah of the daughters
of the Philistines.

ב וַיַּעַל, וַיִּגַּד לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ,
וַיֹּאמֶר אִשָּׁה רָאִיתִי בְּתַמְנָתָה,
מִבָּנוֹת פְּלִשְׁתִּים; וְעַתָּה, קַחוּ-
אוֹתָהּ לִי לְאִשָּׁה.

2 And he came up, and told his father and
his mother, and said: 'I have seen a
woman in Timnah of the daughters of the
Philistines; now therefore get her for me
to wife.'

ג וַיֹּאמֶר לוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ, הֲאִין
בְּבָנוֹת אַחֵיד וּבְכָל-עַמִּי אִשָּׁה--
כִּי-אַתָּה הוֹלֵךְ לִקְחַת אִשָּׁה,

3 Then his father and his mother said
unto him: 'Is there never a woman among
the daughters of thy brethren, or among
all my people, that thou goest to take a

מפֿלֿשֿתֿים הֶעֱרִלִים; וַיֹּאמֶר
שְׁמֹשׁוֹן אֶל-אָבִיו אוֹתָהּ קַח-לִי,
כִּי-הִיא יִשְׂרָהּ בְּעֵינַי.

wife of the uncircumcised Philistines?'
And Samson said unto his father: 'Get her
for me; for she pleaseth me well.'

ד וְאָבִיו וְאִמּוֹ לֹא יָדְעוּ, כִּי מֵה'
הִיא--כִּי-תֵאֵנָה הוּא-מִבְּקֶשׁ,
מִפֿלֿשֿתֿים; וּבָעֵת הַהִיא,
פִּלְשְׁתִּים מְשָׁלִים בְּיִשְׂרָאֵל.

4 But his father and his mother knew not
that it was of the LORD; for he sought an
occasion against the Philistines. Now at
that time the Philistines had rule over
Israel.

ה וַיֵּרֵד שְׁמֹשׁוֹן וְאָבִיו וְאִמּוֹ,
תִּמְנַתָּה; וַיָּבֹאוּ, עַד-כַּרְמֵי
תִּמְנַתָּה, וְהִנֵּה כִפִּיר אֲרִיּוֹת,
שֹׁאֵג לִקְרָאתוֹ.

5 Then went Samson down, and his father
and his mother, to Timnah, and came to
the vineyards of Timnah; and, behold, a
young lion roared against him.

ו וַתִּצְלַח עָלָיו רוּחַ ה', וַיִּשְׁפָּעֶהוּ
כְּשֹׁסֵעַ הַגְּדִי, וּמְאוּמָה, אֵין
בְּיָדוֹ; וְלֹא הָגִיד לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ,
אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה.

6 And the spirit of the LORD came
mightily upon him, and he rent him as
one would have rent a kid, and he had
nothing in his hand; but he told not his
father or his mother what he had done.

ז וַיֵּרֵד, וַיְדַבֵּר לְאִשָּׁה; וַתִּישַׁר,
בְּעֵינָיו שְׁמֹשׁוֹן.

7 And he went down, and talked with the
woman; and she pleased Samson well.

ח וַיָּשָׁב מִיָּמִים, לְקַחְתָּהּ, וַיִּסֶר
לְרֵאוֹת, אֵת מִפְּלֵת הָאֲרִיָּה;
וְהִנֵּה עֵדֶת דְּבוּרִים בְּגוֹיֹת
הָאֲרִיָּה, וּדְבֹשׁ.

8 And after a while he returned to take
her, and he turned aside to see the carcass
of the lion; and, behold, there was a
swarm of bees in the body of the lion, and
honey.

ט וַיִּרְדֵּהוּ אֶל-כַּפְּיוֹ, וַיִּלְךְ הַלֹּךְ
וְאָכַל, וַיִּלְךְ אֶל-אָבִיו וְאֶל-אִמּוֹ,
וַיִּתֵּן לָהֶם וַיֹּאכְלוּ; וְלֹא-הָגִיד
לָהֶם, כִּי מִגּוֹיֹת הָאֲרִיָּה רָדָה
הַדְּבֹשׁ.

9 And he scraped it out into his hands,
and went on, eating as he went, and he
came to his father and mother, and gave
unto them, and they did eat; but he told
them not that he had scraped the honey
out of the body of the lion.

י וַיֵּרֵד אָבִיהוּ, אֶל-הָאִשָּׁה;
וַיַּעַשׂ שָׁם שְׁמֹשׁוֹן מִשְׁתֶּה, כִּי כֹן
יַעֲשׂוּ הַבַּחֲוָרִים.

10 And his father went down unto the
woman; and Samson made there a feast;
for so used the young men to do.

יא וַיְהִי, כִּרְאוֹתָם אוֹתוֹ; וַיִּקְחוּ
שְׁלֹשִׁים מְרַעִים, וַיְהִיו אִתּוֹ.

11 And it came to pass, when they saw
him, that they brought thirty companions
to be with him.

יב וַיֹּאמֶר לָהֶם שְׁמֹשׁוֹן, אַחֲוָהּ-
נָא לָכֶם חִידָה: אִם-הִגַּדְתִּיגִידוּ
אוֹתָהּ לִי שְׁבַעַת יָמֵי הַמִּשְׁתֶּה,
וּמִצָּאתֶם--וְנָתַתִּי לָכֶם שְׁלֹשִׁים
סְדִינִים, וּשְׁלֹשִׁים חֲלָפֹת
בְּגָדִים.

12 And Samson said unto them: 'Let me
now put forth a riddle unto you; if ye can
declare it me within the seven days of the
feast, and find it out, then I will give you
thirty linen garments and thirty changes
of raiment;

יג וְאִם-לֹא תוֹכְלוּ, לְהַגִּיד לִי--

13 but if ye cannot declare it me, then

וּנְתַתֶּם אֹתָם לִי שְׁלֹשִׁים
סְדֵינִים, וְשְׁלֹשִׁים חֲלִיפוֹת
בְּגָדִים; וַיֹּאמְרוּ לוֹ-- חוּדָה
חִידָתְךָ, וְנִשְׁמָעָנָה.

shall ye give me thirty linen garments and thirty changes of raiment.' And they said unto him: 'Put forth thy riddle, that we may hear it.'

יָד וַיֹּאמֶר לָהֶם, מִהָאֵכֶל יֵצֵא
מֵאֵכֶל, וּמֵעַז, יֵצֵא מְתוֹק; וְלֹא
יָכֹלוּ לְהַגִּיד הַחִידָה, שְׁלֹשֶׁת
יָמִים.

14 And he said unto them: Out of the eater came forth food, and out of the strong came forth sweetness. And they could not in three days declare the riddle.

טו וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיֹּאמְרוּ
לְאִשְׁתּוֹ- שְׁמֵשׁוֹן פְּתֵי אֶת-אִישְׁךָ
וַיִּגְד-לָנוּ אֶת-הַחִידָה--פֶּן-
נִשְׂרֹף אוֹתְךָ וְאֶת-בַּיִת אָבִיךָ,
בְּאֵשׁ; הֲלִירְשָׁנוּ, קְרֹאתָם לָנוּ
הַלֵּא.

15 And it came to pass on the seventh day, that they said unto Samson's wife: 'Entice thy husband, that he may declare unto us the riddle, lest we burn thee and thy father's house with fire; have ye called us hither to impoverish us?'

טז וַתִּבֶּךְ אִשְׁתּוֹ שְׁמֵשׁוֹן עָלָיו,
וַתֹּאמֶר רַק-שָׂנֵאתָנִי וְלֹא
אֶהְבֶּתָנִי-- הַחִידָה חִידָת לְבָנִי
עָמִי, וְלִי לֹא הִגַּדְתָּה; וַיֹּאמֶר
לָהּ, הֲנֵה לְאָבִי וְלְאִמִּי לֹא
הִגַּדְתָּנִי-- וְלָךְ אֲגִיד.

16 And Samson's wife wept before him, and said: 'Thou dost but hate me, and lovest me not; thou hast put forth a riddle unto the children of my people, and wilt thou not tell it me?' And he said unto her: 'Behold, I have not told it my father nor my mother, and shall I tell thee?'

יז וַתִּבֶּךְ עָלָיו שִׁבְעַת הַיָּמִים,
אֲשֶׁר-הָיָה לָהֶם הַמְּשֻׁתָּה; וַיְהִי
בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיִּגְד-לָהּ כִּי
הִצִּיקְתָּהּ, וַתִּגַּד הַחִידָה, לְבָנֵי
עַמָּהּ.

17 And she wept before him the seven days, while their feast lasted; and it came to pass on the seventh day, that he told her, because she pressed him sore; and she told the riddle to the children of her people.

יח וַיֹּאמְרוּ לוֹ אַנְשֵׁי הָעִיר בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי, בְּטָרֶם יָבֵא הַחֶרֶסֶה,
מֵה-מְתוֹק מִדְּבַשׁ, וּמֵה עֹז
מֵאָרִי; וַיֹּאמֶר לָהֶם-- לֹוֵלֵא
חֶרְשָׁתְּם בְּעִגְלָתִי, לֹא מִצָּאתָם
חִידָתִי.

18 And the men of the city said unto him on the seventh day before the sun went down: What is sweeter than honey? and what is stronger than a lion? And he said unto them: If ye had not plowed with my heifer, ye had not found out my riddle.

יט וַתִּצְלַח עָלָיו רוּחַ ה', וַיֵּרֶד
אֶשְׁקֶלוֹן וַיִּךְ מֵהֶם שְׁלֹשִׁים אִישׁ
וַיִּקַּח אֶת-חֲלִיצוֹתָם, וַיִּתֵּן
הַחֲלִיפוֹת, לְמַגִּידֵי הַחִידָה;
וַיַּחַר אָפוֹ, וַיַּעַל בַּיִת אָבִיהוּ.

19 And the spirit of the LORD came mightily upon him, and he went down to Ashkelon, and smote thirty men of them, and took their spoil, and gave the changes of raiment unto them that declared the riddle. And his anger was kindled, and he went up to his father's house.

כ וַתְּהִי, אִשְׁתּוֹ שְׁמֵשׁוֹן, לְמַרְעֵהוּ,
אֲשֶׁר רָעָה לוֹ. {פ}

20 But Samson's wife was given to his companion, whom he had had for his friend. {P}

SECTION THREE: Widening Gyres of Revenge

Judges Chapter 15 שופטים

- א** ויהי מימים בימי קציר-
חטים, ויפקד שמשון את-
אשתו בגדי עזים, ויאמר,
אבאה אל-אשתי החדרה;
ולא-נתנו אביה, לבוא.
- ב** ויאמר אביה, אמר אמרתי
כי-שנא שנאתה, ואתננה,
למרעך; הלא אחותה הקטנה,
טובה ממנה, תהי-נא לך
תחתיה.
- ג** ויאמר להם שמשון, נקיתי
הפעם מפלשתים: כי-עשה
אני עמם, רעה.
- ד** וילך שמשון, וילכד שלש-
מאות שועלים; ויקח לפדים,
ויכין זנב אל-זנב, וישם לפיד
אחד בין-שני הזנבות, בתוך.
- ה** ויבער-אש בלפידים,
וישלח בקמות פלשתים;
ויבער מגדיש ועד-קמה, ועד-
כרם זית.
- ו** ויאמרו פלשתים, מי עשה
זאת, ויאמרו שמשון חתן
התמני, כי לקח את-אשתו
ויתנה למרעהו; ויעלו
פלשתים, וישרפו אותה ואת-
אביה באש.
- ז** ויאמר להם שמשון, אם-
תעשון כזאת: כי אם-נקמתי
בכם, ואחר אהדל.
- ח** ויד אותם שוק על-גיד,
מכה גדולה; וירד וישב,
בסעיף סלע עיטם. {פ}
- ט** ויעלו פלשתים, ויחנו
ביהודה; וינטשו, בלחי.
- 1 But it came to pass after a while, in the
time of wheat harvest, that Samson
visited his wife with a kid; and he said: 'I
will go in to my wife into the chamber.'
But her father would not suffer him to go
in.
- 2 And her father said: 'I verily thought
that thou hadst utterly hated her;
therefore I gave her to thy companion; is
not her younger sister fairer than she?
take her, I pray thee, instead of her.'
- 3 And Samson said unto them: 'This time
shall I be quits with the Philistines, when
I do them a mischief.'
- 4 And Samson went and caught three
hundred foxes, and took torches, and
turned tail to tail, and put a torch in the
midst between every two tails.
- 5 And when he had set the torches on fire,
he let them go into the standing corn of
the Philistines, and burnt up both the
shocks and the standing corn, and also
the oliveyards.
- 6 Then the Philistines said: 'Who hath
done this?' And they said: 'Samson, the
son-in-law of the Timnite, because he
hath taken his wife, and given her to his
companion.' And the Philistines came up,
and burnt her and her father with fire.
- 7 And Samson said unto them: 'If ye do
after this manner, surely I will be avenged
of you, and after that I will cease.'
- 8 And he smote them hip and thigh with
a great slaughter; and he went down and
dwelt in the cleft of the rock of Etam. {P}
- 9 Then the Philistines went up, and
pitched in Judah, and spread themselves
against Lehi.

י וַיֹּאמְרוּ אִישׁ יְהוּדָה, לָמָּה
עָלִיתָם עָלֵינוּ; וַיֹּאמְרוּ, לְאַסּוּר
אֶת-שִׁמְשׁוֹן עָלֵינוּ, לַעֲשׂוֹת לּוֹ,
כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לָנוּ.

10 And the men of Judah said: 'Why are ye come up against us?' And they said: 'To bind Samson are we come up, to do to him as he hath done to us.'

יא וַיֵּרְדוּ שְׁלֹשֶׁת אַלְפִים אִישׁ
מִיְהוּדָה, אֶל-סַעִיף סַלַּע
עֵיטָם, וַיֹּאמְרוּ לְשִׁמְשׁוֹן הֲלֹא
יָדַעְתָּ כִּי-מַשְׁלִים בָּנוּ
פְּלִשְׁתִּים, וּמָה-זֹּאת עָשִׂיתָ
לָנוּ; וַיֹּאמֶר לָהֶם--כַּאֲשֶׁר עָשׂוּ
לִי, כֵּן עָשִׂיתִי לָהֶם.

11 Then three thousand men of Judah went down to the cleft of the rock of Etam, and said to Samson: 'Knowest thou not that the Philistines are rulers over us? what then is this that thou hast done unto us?' And he said unto them: 'As they did unto me, so have I done unto them.'

יב וַיֹּאמְרוּ לוֹ לְאַסְרֶךָ יָרְדָנוּ,
לְתַתֶּךָ בְּיַד-פְּלִשְׁתִּים; וַיֹּאמֶר
לָהֶם, שִׁמְשׁוֹן, הֲשָׁבְעוּ לִי, כֹּן-
תִּפְגְּעוּן בִּי אַתֶּם.

12 And they said unto him: 'We are come down to bind thee, that we may deliver thee into the hand of the Philistines.' And Samson said unto them: 'Swear unto me, that ye will not fall upon me yourselves.'

יג וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֵאמֹר, לֹא כִּי-
אָסַר נֶאֱסַרְךָ וּנְתַנְנֶךָ בְּיָדָם,
וְהַמָּת, לֹא נִמִּיתְךָ; וַיֹּאסְרֵהוּ,
בְּשָׁנִים עֶבְתִּים חֲדָשִׁים,
וַיַּעֲלוּהוּ, מִן-הַסַּלַּע.

13 And they spoke unto him, saying: 'No; but we will bind thee fast, and deliver thee into their hand; but surely we will not kill thee.' And they bound him with two new ropes, and brought him up from the rock.

יד הוּא-בָא עַד-לְחִי,
וּפְלִשְׁתִּים הֲרִיעוּ לְקִרְאָתוֹ;
וַתִּצְלַח עָלָיו רוּחַ ה', וַתִּהְיֶינָה
הָעֶבְתִּים אֲשֶׁר עַל-זְרוּעוֹתָיו
כַּפְּשֵׁתִים אֲשֶׁר בָּעָרוּ בְּאֵשׁ,
וַיִּמְסוּ אֶסְרוֹרָיו, מֵעַל יָדָיו.

14 When he came unto Lehi, the Philistines shouted as they met him; and the spirit of the LORD came mightily upon him, and the ropes that were upon his arms became as flax that was burnt with fire, and his bands dropped from off his hands.

טו וַיִּמְצָא לְחִי-חֲמוֹר, טְרִיָּה;
וַיִּשְׁלַח יָדוֹ וַיִּקְחָהּ, וַיִּד-בָּהּ
אֶלֶף אִישׁ.

15 And he found a new jawbone of an ass, and put forth his hand, and took it, and smote a thousand men therewith.

טז וַיֹּאמֶר שִׁמְשׁוֹן--בְּלְחִי
הַחֲמוֹר, חֲמוֹר חֲמֻרְתִּים; בְּלְחִי
הַחֲמוֹר, הִכִּיתִי אֶלֶף אִישׁ.

16 And Samson said: With the jawbone of an ass, heaps upon heaps, with the jawbone of an ass have I smitten a thousand men.

יז וַיְהִי כִּכְלָתוֹ לְדָבָר, וַיִּשְׁלַךְ
הַלְּחִי מִיָּדוֹ; וַיִּקְרָא לְמָקוֹם
הַהוּא, רָמַת לְחִי.

17 And it came to pass, when he had made an end of speaking, that he cast away the jawbone out of his hand; and that place was called Ramath-lehi.

יח וַיִּצְמָא, מְאֹד, וַיִּקְרָא אֶל-
ה' וַיֹּאמֶר, אַתָּה נָתַתָּ בְּיַד-
עַבְדְּךָ אֶת-הַתְּשׁוּעָה הַגְּדֹלָה,
הַזֹּאת; וְעַתָּה אָמוֹת בְּצִמָּא,

18 And he was sore athirst, and called on the LORD, and said: 'Thou hast given this great deliverance by the hand of Thy servant; and now shall I die for thirst, and fall into the hand of the uncircumcised?'

וּנְפֹלְתֵי בֵּיד הָעַרְלִים.

יט וַיִּבְקַע אֱלֹהִים אֶת-
הַמְּכַתֵּשׁ אֲשֶׁר-בְּלַחִי, וַיֵּצֵאוּ
מִמֶּנּוּ מַיִם וַיִּשָּׁת, וַתֵּשֶׁב רוּחוֹ,
וַיַּחֲי; עַל-כֵּן קָרָא שְׁמָהּ, עֵין
הַקּוֹרָא אֲשֶׁר בְּלַחִי, עַד, הַיּוֹם
הַזֶּה.

19 But God cleaved the hollow
lace that is in Lehi, and there came water
thereout; and when he had drunk, his
spirit came back, and he revived;
wherefore the name thereof was called
En-hakkore, which is in Lehi unto this
day.

כ וַיִּשְׁפֹּט אֶת-יִשְׂרָאֵל בַּיָּמֵי
פְּלִשְׁתִּים, עֶשְׂרִים שָׁנָה. {פ}

20 And he judged Israel in the days of the
Philistines twenty years. {P}

SECTION FOUR: Beginning of the Downfall

שׁוֹפְטִים Chapter 16 Judges

א וַיֵּלֶךְ שָׁמְשׁוֹן, עֲזָתָה; וַיֵּרָא-
שָׁם אִשָּׁה זֹנָה, וַיָּבֵא אֵלֶיהָ.

1 And Samson went to Gaza, and saw there
a harlot, and went in unto her.

ב לַעֲזָתִים לֵאמֹר, בָּא שָׁמְשׁוֹן
הַנֶּה, וַיִּסְבּוּ וַיִּאָּרְבוּ-לוֹ כָּל-
הַלַּיְלָה, בְּשַׁעַר הָעִיר;
וַיִּתְחַרְשׁוּ כָּל-הַלַּיְלָה לֵאמֹר,
עַד-אוֹר הַבֹּקֶר וְהָרַגְנָהוּ.

2 [And it was told] the Gazites, saying:
'Samson is come hither.' And they
compassed him in, and lay in wait for him
all night in the gate of the city, and were
quiet all the night, saying: 'Let be till
morning light, then we will kill him.'

ג וַיִּשְׁכַּב שָׁמְשׁוֹן, עַד-חֲצִי
הַלַּיְלָה, וַיִּקַּם בַּחֲצִי הַלַּיְלָה
וַיִּאָּחֵז בְּדַלְתוֹת שַׁעַר-הָעִיר
וּבִשְׁתֵּי הַמְּזוֹזוֹת, וַיִּסְעֵם עִם-
הַבְּרִיחַ וַיִּשֶׂם עַל-כַּתְּפָיו;
וַיַּעֲלֵם אֶל-רֹאשׁ הָהָר, אֲשֶׁר
עַל-פְּנֵי חֶבְרוֹן. {פ}

3 And Samson lay till midnight, and arose
at midnight, and laid hold of the doors of
the gate of the city, and the two posts, and
plucked them up, bar and all, and put
them upon his shoulders, and carried them
up to the top of the mountain that is
before Hebron. {P}

ד וַיְהִי, אַחֲרֵי-כֵן, וַיֵּאָהֵב
אִשָּׁה, בְּנַחַל שָׂרְק; וּשְׁמָהּ,
דְּלִילָה.

4 And it came to pass afterward, that he
loved a woman in the valley of Sorek,
whose name was Delilah.

ה וַיַּעֲלוּ אֵלֶיהָ סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים,
וַיֹּאמְרוּ לָהּ פְּתִי אוֹתוֹ וַיֵּרְאֵי
בְּמָה כָּחוֹ גְּדוֹל, וּבְמָה נוֹכַל לוֹ,
וַאֲסַרְנוּהוּ לַעֲנוֹתוֹ; וַאֲנַחְנוּ,
נִתֵּן-לְךָ, אִישׁ, אֶלֶף וּמֵאָה
כֶּסֶף.

5 And the lords of the Philistines came up
unto her, and said unto her: 'Entice him,
and see wherein his great strength lieth,
and by what means we may prevail against
him, that we may bind him to afflict him;
and we will give thee every one of us
eleven hundred pieces of silver.'

ו וַתֹּאמֶר דְּלִילָה, אֵל-שָׁמְשׁוֹן,
הַגִּידָה-נָא לִי, בְּמָה כָּחֶךָ

6 And Delilah said to Samson: 'Tell me, I
pray thee, wherein thy great strength lieth,
and wherewith thou mightest be bound to

גדול; ובמה תאסר, לענותך. afflict thee.'

ז ויאמר אליה, שמשון, אם-
יאסרני בשבעה יתרים לחים,
אשר לא-חרבו-- וחליתי
והייתי, כאחד האדם.

7 And Samson said unto her: 'If they
bind me with seven fresh bowstrings that
were never dried, then shall I become
weak, and be as any other man.'

ח ויעלו- לה סרני פלשתים,
שבעה יתרים לחים-- אשר
לא-חרבו; ותאסרהו, בהם.

8 Then the lords of the Philistines brought
up to her seven fresh bowstrings which had
not been dried, and she bound him with
them.

ט והארב, ישב לה בחדר,
ותאמר אליו, פלשתים עליך
שמשון; וינתק, את-היתרים,
כאשר ינתק פתיל- הנערת
בהריחו אש, ולא נודע כחו.

9 Now she had liers-in-wait abiding in the
inner chamber. And she said unto him:
'The Philistines are upon thee, Samson.'
And he broke the bowstrings as a string of
tow is broken when it toucheth the fire. So
his strength was not known.

י ותאמר דלילה, אל- שמשון,
הנה התלת בי, ותדבר אלי
כזבים; עתה הגידה- נא לי,
במה תאסר.

10 And Delilah said unto Samson: 'Behold,
thou hast mocked me, and told me lies;
now tell me, I pray thee, wherewith thou
mightest be bound.'

יא ויאמר אליה-- אם- אסור
יאסרוני בעבתיים חדשים,
אשר לא- נעשה בהם מלאכה:
וחליתי והייתי, כאחד האדם.

11 And he said unto her: 'If they only bind
me with new ropes wherewith no work
hath been done, then shall I become weak,
and be as any other man.'

יב ותקח דלילה עבתיים
חדשים ותאסרהו בהם,
ותאמר אליו פלשתים עליך
שמשון, והארב, ישב בחדר;
וינתקם מעל זרעתיו, פחוט.

12 So Delilah took new ropes, and bound
him therewith, and said unto him: 'The
Philistines are upon thee, Samson.' And
the liers-in-wait were abiding in the inner
chamber. And he broke them from off his
arms like a thread.

יג ותאמר דלילה אל- שמשון,
עד- הנה התלת בי ותדבר אלי
כזבים-- הגידה לי, במה
תאסר; ויאמר אליה-- אם-
תארגי את- שבע מחלפות
ראשי, עם- המסכת.

13 And Delilah said unto Samson: 'Hitherto
thou hast mocked me, and told me lies; tell
me wherewith thou mightest be bound.'
And he said unto her: 'If thou weavest the
seven locks of my head with the web.'

יד ותתקע, ביד, ותאמר
אליו, פלשתים עליך שמשון;
וייקץ, משנתו, ויסע את-
היתד הארג, ואת- המסכת.

14 And she fastened it with the pin, and
said unto him: 'The Philistines are upon
thee, Samson.' And he awoke out of his
sleep, and plucked away the pin of the
beam, and the web.

טו ותאמר אליו, איך תאמר
אהבתיך, ולבד, אין אתי: זה
שלש פעמים, התלת בי, ולא-

15 And she said unto him: 'How canst thou
say: I love thee, when thy heart is not with
me? thou hast mocked me these three
times, and hast not told me wherein thy

הַגִּדְתָּ לִי, בְּמַה כָּחַדְדָּ גְדוּלָה. great strength lieth.'

טז וַיְהִי כִּי-הִצִּיקָה לוֹ בְּדַבְרֶיהָ, כָּל-הַיָּמִים-- וַתֹּאמֶר; וַתִּקְצַר נַפְשׁוֹ, לְמוֹת.

16 And it came to pass, when she pressed him daily with her words, and urged him, that his soul was vexed unto death.

יז וַיֹּגֵד-לָהּ אֶת-כָּל-לְבוֹ, וַיֹּאמֶר לָהּ מוֹרָה לֹא-עָלָה עָלַי-רֵאשִׁי--כִּי-נִזְרָה אֱלֹהִים אֲנִי, מִבִּטָּן אִמִּי; אִם-גִּלַּחְתִּי וְסָר מִמֶּנִּי כָחִי, וְחָלִיתִי וְהָיִיתִי כְּכָל-הָאָדָם.

17 And he told her all his heart, and said unto her: 'There hath not come a razor upon my head; for I have been a Nazirite unto God from my mother's womb; if I be shaven, then my strength will go from me, and I shall become weak, and be like any other man.'

יח וַתֵּרָא דְלִילָה, כִּי-הִגִּיד לָהּ אֶת-כָּל-לְבוֹ, וַתִּשְׁלַח וַתִּקְרָא לְסַרְנֵי פְלִשְׁתִּים לְאָמֹר עָלוּ הַפַּעַם, כִּי-הִגִּיד לָהּ (לִי) אֶת-כָּל-לְבוֹ; וַעֲלוּ אֵלַיָּה סַרְנֵי פְלִשְׁתִּים, וַיַּעֲלוּ הַכֶּסֶף בְּיָדָם.

18 And when Delilah saw that he had told her all his heart, she sent and called for the lords of the Philistines, saying: 'Come up this once, for he hath told me all his heart.' Then the lords of the Philistines came up unto her, and brought the money in their hand.

יט וַתִּשְׁנֶהוּ, עַל-בְּרָכָיָהּ, וַתִּקְרָא לְאִישׁ, וַתְּגַלַּח אֶת-שִׁבְעַת מַחְלָפוֹת רֵאשׁוֹ; וַתְּחַל, לְעַנּוֹתוֹ, וַיִּסָּר כָּחוֹ, מֵעָלָיו.

19 And she made him sleep upon her knees; and she called for a man, and had the seven locks of his head shaven off; and she began to afflict him, and his strength went from him.

כ וַתֹּאמֶר, פְּלִשְׁתִּים עָלֶיךָ שָׁמְשׁוּ; וַיִּקָּץ מִשְׁנָתוֹ, וַיֹּאמֶר אֲצֵא כַּפַּעַם בַּפַּעַם וְאֶנְעֶר, וְהוּא לֹא יָדַע, כִּי ה' סָר מֵעָלָיו.

20 And she said: 'The Philistines are upon thee, Samson.' And he awoke out of his sleep, and said: 'I will go out as at other times, and shake myself.' But he knew not that the LORD was departed from him.

כא וַיֹּאחֲזוּהוּ פְלִשְׁתִּים, וַיִּנְקְרוּ אֶת-עֵינָיו; וַיּוֹרִידוּ אוֹתוֹ עַזְתָּה, וַיֹּאסְרוּהוּ בְּנַחֲשֵׁתִים, וַיְהִי טוֹחֵן, בְּבַיִת הָאֲסוּרִים. (הָאֲסוּרִים).

21 And the Philistines laid hold on him, and put out his eyes; and they brought him down to Gaza, and bound him with fetters of brass; and he did grind in the prison-house.

כב וַיַּחַל שָׁעַר-רֵאשׁוֹ לְצַמֵּחַ, כַּאֲשֶׁר גִּלַּח. {פ}

22 Howbeit the hair of his head began to grow again after he was shaven. {P}

SECTION FIVE: The Powerful End

כג וסרני פלשתים, נאספו
לזבח זבח-גדול לדגון
אלהיהם--ולשמחה;
ויאמרו--נתן אלהינו בידנו,
את שמשון אויבנו.

23 And the lords of the Philistines gathered them together to offer a great sacrifice unto Dagon their god, and to rejoice; for they said: 'Our god hath delivered Samson our enemy into our hand.'

כד ויראו אתו העם, ויהללו
את-אלהיהם: כי אמרו, נתן
אלהינו בידנו את-אויבנו, ואת
מחריב ארצנו, ואשר הרבה
את-חללינו.

24 And when the people saw him, they praised their god; for they said: 'Our god hath delivered into our hand our enemy, and the destroyer of our country, who hath slain many of us.'

כה ויהי, כי טוב (פטוב) לבם,
ויאמרו, קראו לשמשון
וישחק-לנו; ויקראו לשמשון
מבית האסירים (האסורים),
ויצחק לפניהם, ויעמידו
אותו, בין העמודים.

25 And it came to pass, when their hearts were merry, that they said: 'Call for Samson, that he may make us sport.' And they called for Samson out of the prison-house; and he made sport before them; and they set him between the pillars.

כו ויאמר שמשון אל-הנער
המחזיק בידו, הניחה אותי,
והימשני (והמישני) את-
העמדים, אשר הבית נכון
עליהם; ואשען, עליהם.

26 And Samson said unto the lad that held him by the hand: 'Suffer me that I may feel the pillars whereupon the house resteth, that I may lean upon them.'

כז והבית, מלא האנשים
והנשים, ושמה, כל סרני
פלשתים; ועל-הגג, כשלת
אלפים איש ואשה, הראים,
בשחוק שמשון.

27 Now the house was full of men and women; and all the lords of the Philistines were there; and there were upon the roof about three thousand men and women, that beheld while Samson made sport.

כח ויקרא שמשון אל-ה',
ויאמר: אדני ה' זכרני נא
וחזקני נא אך הפעם הִזֶּה,
האלהים, ואנקמה נקם-אחת
משתי עיני, מפלשתים.

28 And Samson called unto the LORD, and said: 'O Lord GOD, remember me, I pray Thee, and strengthen me, I pray Thee, only this once, O God, that I may be this once avenged of the Philistines for my two eyes.'

כט וילפת שמשון את-שני
עמודי התוד, אשר הבית נכון
עליהם, ויסמד, עליהם--אחד
בימינו, ואחד בשמאלו.

29 And Samson took fast hold of the two middle pillars upon which the house rested, and leaned upon them, the one with his right hand, and the other with his left.

ל ויאמר שמשון, תמות נפשי
עם-פלשתים, ויט בכח, ויפל
הבית על-הסרנים ועל-כל-

30 And Samson said: 'Let me die with the Philistines.' And he bent with all his might; and the house fell upon the lords, and upon all the people that were therein. So

הָעַם אֲשֶׁר-בוֹ; וַיְהִיו הַמֵּתִים,
אֲשֶׁר הָמִית בְּמוֹתוֹ, רַבִּים,
מֵאֲשֶׁר הָמִית בְּחַיָּיו.

the dead that he slew at his death were more than they that he slew in his life.

לֹא וַיֵּרְדּוּ אָחָיו וְכָל-בֵּית
אָבִיהוּ, וַיִּשְׂאוּ אֹתוֹ, וַיַּעֲלוּ
וַיִּקְבְּרוּ אוֹתוֹ בֵּין צְרָעָה וּבֵין
אֶשְׁתָּאֵל, בְּקִבְר מְנוּחַ אָבִיו;
וְהוּא שָׁפַט אֶת-יִשְׂרָאֵל,
עֶשְׂרִים שָׁנָה. {פ}

31 Then his brethren and all the house of his father came down, and took him, and brought him up, and buried him between Zorah and Eshtaol in the burying-place of Manoah his father. And he judged Israel twenty years. {P}

Meforshim:

Radak 13:5

וְהוּא יַחַל - כי השופטים אשר היו לפניו לא היו נלחמים בפלשתים ורו"ל דרשו הוחלה שבועתו של אבימלך, דכתיב אם תשקור לי ולניני ולנכדי ואז נלחמו בישראל תחלה או אמר יחל להושיע לפי שלא הושיעם תשועה שלימה:

Ralbag 13:16

הנה זה המלאך שדבר אל מנוח ואל אשתו היה נביא בהכרח כי אין מדרך הנבואה שתהיה יחד לשנים בזה האופן הנזכר בזה ט המקום והנה אחשוב שזה הנביא היה פנחס והנה לא רצה לאכול מגדי העזים כמו שלא רצה לאכול מהבשר והמצות שהביא אל כדי שיהיו נזהרים מכל מה שאמר להם 'פניו גדעון כדי לישב יותר בלב מנוח ואשתו כי הוא מלאך ה

Themes:

Nezirus:

Bamidbar Rabba 14:9

קרבתו קערת וגו' הרי זה הקריב קרבנו כנגד שמשון לפי שברכת יעקב לדן לא היתה אלא על שם שמשון וגם גבורת שמשון לא היתה תלויה אלא בנזירותו.

Rambam Nezirus 3:13

הלכה יג
שמשון לא היה נזיר גמור, שהרי לא נדר בנזיר אלא המלאך הפרישו מן הטומאה, וכיצד היה דינו, היה אסור ביין ואסור בתגלחת ומותר להטמא למתים, ודבר זה הלכה מפי הקבלה.

הלכה יד
לפיכך מי שאמר הריני נזיר כשמשון הרי זה נזיר מן התגלחת ומן היין לעולם, ואינו מגלח כל שנים עשר חדש כשאר נזירי עולם, ומותר להטמא למתים, ואם אמר לא נתכוונתי אלא לאיש אחר ששמו שמשון אינו נזיר, ומי שנדר נזיר כשמשון אינו יכול להשאל על נדרו שנזירות שמשון לעולם היתה.

Ralbag 13:3

ג (ולזה בא היעוד לאשת מנוח שהיא הרה ותלד בן והוא יחל להושיע את ישראל מיד פלשתים או אולי לא היתה כלל יד פלשתים על ישראל בימי השופטים ההם אבל יעד שני ענינים יחד והוא שכבר יהיו ישראל תחת יד פלשתים ושמשון יחל להושיע מידם

ולפי שהיה גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שעתיד שמשון לרדוף אחרי הנשים וללקות בהם התחכם הש"י מלידה ומבטן ומהריון למנעו מזה ולזה רצה שיהיה נזיר אלהים כי ההמנע משתיית יין מועיל מאד לזה הענין כאמרם כל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין ולזאת הסבה בעיניה מנע אמו בעת היותה הרה ממנו משתיית היין והשכר והזהיר אותה מאכילת כל טומאה להורות על קדושת הנער הילוד כי זה ממה שיישירים להנהיגו בקדושה ויהיה עוד זה סבה לחנכו אל שיהיה פרוש מהבלי העולם מהתאוות הגופניות ולזאת הסב' גם כן צוה שלא יעלה מורה על ראשו להורות על קדושתו כי זה כלו ממה שירחיק ממנו ההתגאל בענין המשגל לפי מה שאפשר ועם שבזה הענין מבוא לענין הגבורה ר"ל גדול השער אלא שראוי שלא יעלם ממנו שהשם חדש בו גבורה נוספת מפני הנזירות אשר לא יחייבה גדול השער לפי הטבע וזה שכבר מצאנו שתכף שגולה סר כחו ממנו ולא היה זה כן אם היתה הגבורה מתחייבת מגדול השער כי הרושם שיש בגדול השער בגבורה הוא מצד עצרו האודים העשנים בגוף שהיה מדרכם שיתהוה מהם השער וזה כי השער כשהגיע אל תכליתו לא יגדל ואז יעצרו האידיים העשניים ההם תוך הגוף ותתגבר האדומה בגוף ויתחדש מזה רוח גבורה ומי שזה דרכו לא תסור הגבורה בגלוח השער כי אם אחר זמן רב ומעט מעט:

שברכו באמתו וכו'.
 דע כי ענין שמשון
 ומדריגתו שהיה נזיר
 מבטן אמו והנזיר כתיב
 אצלו (במדבר ו') קדוש
 היה גדל מרע שער ראשו. נמצא כי הראש הוא
 כלי ששם ההכנה לקבל קדושת הנזיר, ולכך כתיב
 כי נזר אלקיו על ראשו, ועוד כתיב וקדש את ראשו
 ביום ההוא וגו'. והוא כמו הכתר, והמלך שיש לו
 הכתר הוא נבדל מכל העם, לפיכך אצל הנזיר כתיב
 כי נזר אלקיו על ראשו, כי הקדוש הוא נבדל
 בקדושתו משאר הדברים שאינם קדושים, ויותר מזה
 הנזיר שהוא פרוש מתאוות הגופניות, שכל בני אדם
 הם בעלי גוף, וזה נבדל מן העולם פרוש מן היין
 שהוא תאוה לעינים ונחמד למראה, לכך כתיב כי
 נזר אלקיו על ראשו ר"ל כי הוא קדוש ונבדל מהכל,
 כמו המלך שהוא נבדל מכל. אמנם מה שתולה הדבר
 בראש, מפני כי הראש שם כחות הבלתי גופניות
 שראוי להם הקדושה, שכאשר הוא נבדל מן הגוף,
 הכחות הבלתי גופניות מקבלים קדושת אלקים וזהו
 קדושת הראש, ונאסר שער ראשו להשחית אותם,
 מפני שכל דבר קדוש אינו בעל הפסד ולכך אסור
 להשחית אותם. ושמשון היה מוכן למעלה זאת ביותר
 מכל אדם לקבל קדושה זאת, וזה היה כח שמשון
 וגבורתו כי הדבר שהוא גוף, חלש ותש והוא מתפעל,
 אבל הדבר שהוא בלתי גוף, אינו מתפעל, ומה שהיה
 בשמשון קדושה אלקית שהיה נזיר והיה מקבל כח
 אלקי, זהו כחו וגבורתו של שמשון.

ה' : ורלב"ג כתב שהזהירו מן היין, לפי שהיה גלוי וידוע לפניו יתברך שיהיה שנוף אחרי המשגל, ולחקן כזו: והנהגותיו צוה שיהיה נזיר מן היין, כמו שאמר (נזיר פ"א דף ב' ע"א) מי שרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין, ושאסר ממנו גלוח השער להיותו סבת גבורתו, והשחל החכם לחזק זה כפי השרשים הטבעיים, בהיות השער מתהוה מהאידי האדומי, ודבריו בזה כלם הבל המה מעשה תעותיים, כי אין גלוח השער מחליש ולא הנזירות מרבה הגבורה, ואם ראינו בשמשון שטרה ממנו גבורתו בגלוח שער, לא היה זה בטבע כי אם בדרך השגחה, יען וביען היה נזיר אלהים והיה ראוי שישמור נזירותו וכאשר העביר אדרתו מעליו נמכר ביד אשה יהניד לה סוד ה' וסכב שיגלח את שער, היה ראוי כיסור ה' מעליו ויהיו אויבו וערו. אבל כפי האמת רצה האל יתברך שמשון ממעי אמו יהיה נזיר כדי שישמר כח היין, וכדי שיהיה מזוג מתחלף ואויב למוג הפלשתיים כמו שכתבתי, וגם לסבה אחרת והיא לפי שהיה גלוי לפניו הדברים הזרים שהיה עתיד שמשון לעשותו, רצה יתברך שלא יחשוב אדם שיהיו מעשה שכרות, ומפני זה צוהו שיהיה מבטן אמו נזיר מהיין, וגם צוה שינזר כדי שלא יעלה מורה על ראשו, ויהיו שערותיו תלתלים שחורות כעורב, כאלו הוא מתאבל על שעובד ישראל והיות הפלשתיים גוברים עליהם, עד שתמיד מפני זה יכסוף להנקם מהם : וכבר נרמזו הסבות האלה כ"ם

Maharal Sotah 10a

Abarbanel 13:2

Strength: G-dly or Human?

Bamidbar Rabba 14:9

שופטים טו וישפוט את ישראל בימי פלשתים עשרים שנה והוא שפט את ישראל עשרים שנה ללמדך שעשרים שנה שפט את

<p>ישראל בחייו ועשרים שנה אחר מיתתו היה מוראו של שמעון על פלשתים וישבו בהשקט.</p>
<p>Sotah 10a תניא, א"ר שמעון החסיד: בין כתיפיו של שמשון ששים אמה היה, שנאמר (שופטים טז) וישכב שמשון עד חצי הלילה ויקם בחצי הלילה ויאחז בדלתות שער העיר ובשתי המזוזות ויסעם עם הבריה וישם על כתיפיו, וגמירי, דאין דלתות עזה פחותות מששים אמה.</p>
<p>Sotah 10a ת"ר: חמשה נבראו מעין דוגמא של מעלה, וכולן לקו בהן: שמשון בכחו, שאול בצוארו, אבשלום בשערו, צדקיה בעיניו, אסא ברגליו.</p>

Last Killing:

<p>Bereishis Rabba 98:14 יד יהי דן נחש עלי דרך ... מה הנחש הזה ריסו מחלחל לאחר המיתה, כך (שופטים ט"ז) ויהיו המתים אשר המית במותו וגו, 'הנושך עקבי סוס (שם/שופטים ט"ז) קראו לשמשון וישחק לנו, אמר ר' לוי כתיב (שם/שופטים ט"ז) ועל הגג כשלת אלפים, אלו מה שהיו על שפת הגג אבל מה שהיו לאחוריהם ולאחורי אחוריהם אין בריה יודעת, ואת אמרת (שם/שופטים ט"ז) וירדו אחיו וכל בית אביהו וישאו אותו ויעלו ויקברו אותו וגו' בקבר מנוח אביו.</p>

Leadership:

<p>Bereishis Rabba 98:13 כחידו של עולם מה יחידו של עולם אינו צריך סיוע, כך שמשון בן מנוח אינו צריך לסיוע אלא שופטים טו וימצא לחי חמור טריה, מהו טריה בר תלתא יומין</p>
<p>Sotah 10a שופטים טז ויקרא שמשון אל ה' ויאמר ה' אלהים זכרני נא וחזקני נא אך הפעם הזה... ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפלשתים - אמר רב, אמר שמשון לפני הקב"ה: רבש"ע, זכור לי עשרים) ושתיים (שנה ששפטתי את ישראל, ולא אמרתי לאחד מהם העבר לי מקל ממקום למקום.</p>
<p>Radak 13:4 ואף על פי כן סבה היתה מאת השם לקחת אשה מפלשתי' להנקם בהם כי נראה כי ישראל שבאותו הדור לא היו יריאים השם כל כך שיושיעם תשועה שלימה מיד פלשתים כי כל ימי שמשון היו מושלים פלשתים בישראל כי מה שאמר הכתוב ויתנם ה' ביד פלשתים ארבעים שנה עשרים של שמשון בכללם על כרחך לפי חשבון השנים ולא היו ישראל נלחמים בהם כי אם שמשון לבדו ולפיכך לא היה לפלשתים טענה להלחם בישראל מפני שמשון כי לא היה ברשותם והוא לבדו היה עושה הרעות בפלשתים ועם פלשתים היה שוכן בעוד שהיה מריע להם ומיראתם אותו גם כן היו נמנעים מלהלחם בישראל לפיכך כשבקשוהו פלשתים מבני יהודה כשהלך לסלע עיטם מסרוהו להם וכן עדת דבורים בגויית האריה ורבש וכן היות אשת שמשון למרעהו הכל סבה להנקם מפלשתים יתברך האל אשר לו נתכנו עלילות וסבות ומאתו הכל</p>

עקר הלקח שספר שופטים מבקש לשנן לבאי עולם הוא כי יש מנהיג לבירה זו ושום דבר אחר מתרחש בלעדי ה'. באשר ישראל נמסרים ביד אויב הרי זה משום שעשו את הרע בעיני ה'. וכאשר הם נושעים מידי שושיהם וצורריהם, הרי זה משום שקצרה נפשו בעמל ישראל כי ועקב אליו (י ו-טו). שונים הם האנשים המושיעים את ישראל אף על פי שכלם בשם 'שופטים' יקראו. הצד השונה בכלם כי ה' הקים אותם ורוחו היתה עליהם. מהם נביאים ותלמידיהם כגון דבורה ונדבון; מהם גבורים כגון עתניאל ואהוד; מהם מנהיגים-לוחמים תמהוניים, חורגים ממסורות הצבואר המתקן כגון יפתח בן אשה ונה, ראש וקצין לאנשים ריקים, אף עו נפשו, קשה ערף, הולך לקראת המטרה ואינו מרפה. נושא וגומן בשעת הצורך ונלהם בכל המתיצב מולו - בשעת הצורך.

אמרו חכמים: 'הרבה רוח והצלה לפניו' (עי' רש"י לבר' ויד). לכל פרענות דרכי ישועה משלה ולכל עת צרה מציל ומושיע מתאים לה. וה' מקים את המושיע לפי המסבות ולפי צרכי השעה. שמשון הוא אולי הדגמא הקיצונית ללקח זה. אף על פי שהיה נזיר אלהים לא היה כלל המעלות. וכבר עמדו הקדמונים על כך. וי' א אשה בתמנתה מבנות פלשתים... ויאמר אשה ר' איתי בתמנתה... ויאמר לו אביו ואמו האין בבנות אחיך ובכל-עמי אשה... ויאמר שמשון... אותה קח-לי כי-היא ישרה ב' עיני (יז א-ג), וכנגד זה אמרו חכמים: שמשון הלך אחר עיניו (סוטה ט ע"ב). המסבות היו צריכות לשמשון על מעלותיו וחלשותיו, על כן הקים ה' אותו.

Daat Mikra Inroduction to Shoftim 13

Mashiach Potential:

16 Dan shall judge his people, as one of the tribes of Israel.
טז דן, יָדִין עַמוֹ—כְּאַחַד, שְׁבֵטֵי יִשְׂרָאֵל.

17 Dan shall be a serpent in the way, a horned snake in the path, that biteth the horse's heels, so that his rider falleth backward.
יז יְהִי-דָן נָחָשׁ עָלֵי-דַרְךְ, שְׁפִיפֹן עָלֵי-אֲרֶח-הַנֶּשֶׁף, עֶקְבֵי-סוּס, וַיִּפֹּל רֹכְבוֹ, אָחֹר.

18 I wait for Thy salvation, O LORD. {S}
יח לִישׁוּעָתְךָ, קוֹיֵתִי ה' . {ס}

Bereishis 49:16-18

Bereishis Rabba 98:14

יד יהי דן נחש עלי דרך...
 אלא יעקב אבינו בקש רחמים על הדבר, ויפול רוכבו אחור, יחזרו דברים לאחוריהם, לפי שהיה יעקב אבינו רואה אותו וסבור בו שהוא מלך המשיח, כיון שראה אותו שמת אמר אף זה מת, לישועתך קויתי ה'.

Sun Imagery:

Sotah 10a

וא"ר יוחנן: שמשון על שמו של הקב"ה נקרא, שנאמר: **תהלים פד** כי שמש ומגן ה' אלהים וגו'. 'אלא מעתה, לא ימחה! אלא מעין שמו של הקב"ה, מה הקב"ה מגין על כל העולם כולו, אף שמשון מגין בדורו על ישראל.

כאביהם שבשמים כו'. (שם). ואמר ר' יוחנן שמשון
 כי ראוי היה שמשון דן את ישראל כאביהם
 שיהיה דן ישראל כאביהם שבשמים, והבן זה מה
 שאמר כאן כאחד שבטי ישראל, כי כל דבר
 שבעולם אפשר שיהיה בו שנים חוץ מן הדין, שאי
 אפשר שיהי' שנוי ושנויות בדין כלל, רק הדין הוא
 אחד, ולכך נאמר דן ידיו עמו כאחד, כי שמשון היה
 דן ישראל והיה לו מדת המשפט והדין לגמרי, ולכך
 היה דן ישראל כאביהם שבשמים שהוא אחד. וזה
 עצמו מה שאמר אחר כך שהיה שמשון נקרא על
 שמו של הקב"ה, מצד שעליו נאמר דן ידיו עמו
 כאחד שבטי ישראל והמשפט לאלוקים בפרט, ולכך
 היה נקרא שמשון על שמו של הקב"ה, מפני שהיה
 בו המשפט, וכן מה שאמר כאן שהיה שמשון מגין
 על כל העולם, ודבר זה תוכל להבין מה שהיה שמשון
 מיוחד כמו שאמר כאחד שבטי ישראל, וכל דבר
 שהוא מיוחד לגמרי אין לו שתוף עמו, ולפיכך נקרא
 שמשון בשם השמש שהשמש הזה מיוחד בעולם,
 ולא כך הירח שמשמשים עם הירח הכוכבים ולכך
 היה שמשון מגין על כל העולם כמו כל דבר שהוא
 אחד ויש להבין זה.

Shimshon and Women:

Bereishis Rabba 98:14

יד יהי דן נחש עלי דרך, מה נחש זה מצוי בין הנשים, כך שמשון בן מנוח מצוי בין הנשים

Sotah 9b

ת"ר: שמשון בעיניו מרד, שנאמר: **שופטים יד** ויאמר שמשון אל אביו אותה קח לי כי היא ישרה בעיני, לפיכך נקרו פלשתים את עיניו, שנאמר: **שופטים טז** ויאחזוהו פלשתים וינקרו את עיניו. איני? והכתיב: **שופטים יד** ואביו ואמו לא ידעו כי מה היא! כי אזל מיהא בתר ישרותיה אזל.

Sotah 10a

שופטים טז ויהי טוחן בבית האסורים – א"ר יוחנן: אין טחינה אלא לשון עבירה, וכן הוא אומר: **איוב לא** תטחן לאחר אשתי, מלמד, שכל אחד ואחד הביא לו את אשתו לבית האסורים כדי שתתעבר הימנו. אמר רב פפא, היינו דאמרי אינשי: קמי דשתי חמרא – חמרא, קמי רפוקא גרידיא

Rambam Issurei Biah 13:14-15

הלכה יד
 אל יעלה על דעתך שמשון המושיע את ישראל או שלמה מלך ישראל שנקרא ידיד יי' נשאו נשים נכריות בגיותן, אלא סוד

הדבר כך הוא, שהמצוה הנכונה כשיבא הגר או הגיורת להתגייר בודקין אחריו שמא בגלל ממון שיטול או בשביל שררה שיזכה לה או מפני הפחד בא להכנס לדת, ואם איש הוא בודקין אחריו שמא עיניו נתן באשה יהודית, ואם אשה היא בודקין שמא עיניה נתנה בבחור מבחורי ישראל, אם לא נמצא להם עילה מודיעין אותן כובד עול התורה וטורה שיש בעשייתה על עמי הארצות כדי שיפרשו, אם קבלו ולא פירשו וראו אותן שחזרו מאהבה מקבלים אותן שנאמר ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה.

הלכה טו

לפיכך לא קבלו בית דין גרים כל ימי דוד ושלמה, בימי דוד שמא מן הפחד חזרו, ובימי שלמה שמא בשביל המלכות והטובה והגדולה שהיו בה ישראל חזרו, שכל החוזר מן העכו"ם בשביל דבר מהבלי העולם אינו מגירי הצדק, ואעפ"כ היו גרים הרבה מתגיירים בימי דוד ושלמה בפני הדיוטות, והיו ב"ד הגדול חוששין להם לא דוחין אותן אחר שטבלו מכ"מ ולא מקרבין אותן עד שתראה אחריתם.

Radak 13:4

ויש לתמוה היאך מי שצוה עליו הבורא ית' להיות קדושתו מן הבטן איך נטמא בבנות הפלשתים והנראה בזה כי הנשים אשר לקח בתמנה ובעזה ובנחל שורק גייר אותן והשיבן לדת ישראל כי חלילה משופט ישראל ומושיעם להתחתן בפלשתים ועובר על לאו דלא תתחתן בם אשר חמור מאד ומביא את האדם לידי כפירה בבורא ית' ויתעלה כמו שאמר כי יסיר את בנך מאחרי ולא נמצא בכתוב שנענש על זה ולא נאמר עליו שעשה רע בעיני ה' והיה הבורא יתעלה מצליחו בכל אשר יפנה וכן אמר הכתוב כי מה' היא כלומר לקחתו אשה מבנות פלשתים מה' היתה רצון האל ית' היה בזה כי בודאי היה מגייר אותן ומשיבן אל דת ישראל ואף על פי כן סבה היתה מאת השם לקחת אשה מפלשתי' להנקם בהם כי נראה כי ישראל שבאותו הדור לא היו יריאים השם כל כך שיושיעם תשועה שלימה מיד פלשתים כי כל ימי שמשון היו מושלים פלשתים בישראל כי מה שאמר הכתוב ויתנם ה' ביד פלשתים ארבעים שנה עשרים של שמשון בכללם על כרחך לפי חשבון השנים ולא היו ישראל נלחמים בהם כי אם שמשון לבדו ולפיכך לא היה לפלשתים טענה להלחם בישראל מפני שמשון כי לא היה ברשותם והוא לבדו היה עושה הרעות בפלשתים ועם פלשתים היה שוכן בעוד שהיה מריע להם ומיראתם אותו גם כן היו נמנעים מלהלחם בישראל לפיכך כשבקשוהו פלשתים מבני יהודה כשהלך לסלע עיטם מסרוהו להם וכן עדת דבורים בגויית האריה ודבש וכן היות אשת שמשון למרעהו הכל סבה להנקם מפלשתים יתברך האל אשר לו נתכנו עלילות וסבות ומאתו הכל אבל עונש נקירת עיניו לפי שאמר ותישר בעיני שמשון ואמר אותה קח לי כי היא ישרה בעיני ידמה כי חשק בה ליופיה וכן באחרות אשר חשק ולקח לתאותו אליהן והנה הפסי' כוונתו הראשונה הטובה שהיתה רצון האל כמו שכתוב כי מה' היתה כי תואנה הוא מבקש מפלשתים נראה לי בתחילה היתה כוונתו לטובה לבקש תואנה מפלשתים ואחר כך גברה עליו התאוה בראותו אותה וישרה בעיניו והפסיד כונתו האלהית בכונתו הגופנית הבהמית אשר התערבה בה ולפיכך נענש ונקרו פלשתים את עיניו מדה כנגד מדה ורז"ל אמרו כן אף על גב דכתיב כי מה' היא כי אזל מיהא בתר ישרותיה אזל ואף על פי כן עזרוהו מן השמים ונקם נקמת עיניו מפלשתים:

חשש מזה כלל ולא אמר שיגייר אותה, אבל אמר לבד לאביו אותה קח לי לאשה כי היא ישרה בעיני, רוצה לומר שגא חשש אל האיסור אבל הלך לבד אחר מחמד עיניו, ולפי שאמו היתה מתרעמת על זה הרבה, לכן הא אמרו לאביו, לפי שהא האמר כמו שאמרת רבקה (בראשית כ"ז מ"ו) אם לוקח יעקב אשה מבנות חת וגוי למה לי חיים, ואמר זה לאביו לבד אותה קח לי לאשה כי היא ישרה בעיני : וספר הכתוב הסבה בכל זה, באמרו ואביו

Abarbanel 14:1

(א) וירד שמשון תמנתה וגוי. כצאנו פעמים רבות בספורי הנביאים שהיו עושים פעמים דברים אשר לא כדת, כדי שיצא מהם עבודת האל ית' כענין אגיהו בהר הכרמל שעבר על דת להקריב בכמה והיה להוראת שעה כדי הפרסם בתוך בני ישראל כי ה' הוא האלהים, וכן ראוי שנאמר כענין שמשון שעשה דברים אשר לא כדיון לפי שימצא תואנה להגקם מפהשתיים. כ"ש שלא היה הרוח האלהי אשר בו מיושב ומסודר לעשות תשועות כשאר השופטים ולא היה דעתו שלם אבל האל ית' למשפט שמו וצור להוכיח יסדו, ולזה השפיע בו רוח גבורה וחוק מופלג והיה עם הפעמות, ונמשך מזה שבראותו אשה תיטב בעיניו לא היה מעצור לרוחו ובחרות אסו לא יעמוד דבר לפניו. וידמה שבתום לבבו היה חושב שלענין נזירותו לא היה מחויב כי אם בדברים שהזהיר המלאך עליהם, והם איסור כל אשר יצא מגפן היין ושלא יאכל כל טומאה ומורה לא יעלה על ראשו, ושאר הדברים היה נמשך בהם אחרי תאותו, והאל ית' הספיק בידו לעשותם כן, לפי שעם היותם פעולות משובשות מפאת עצמם, הגה ימשך מהם הנקמה מפלשתיים. וכבר בא זה בכתוב, כי כאשר זכר שהלך שמשון אל תמנתה (ב) וראה שם אשה וחשקה בנפשו ואמר לאביו ולאמו שיקחו אותה לו לאשה, (ג) אמרו לו אביו ואמו האם אין בבנות אחיך ובכל עמי אשה כי אתה תולך לקחת אשה מפלשתיים הערלים ? ושמשון לא

<http://www.ravaviner.com/search?q=samson>

There's No "Price Tag"

12:10 - ב-Mordechai Tzion פורסם על ידי

07

דצמ

[Be-Ahavah U-Be-Emunah – Vayetze 5772 – translated by R. Blumberg]

Question: When the Arabs attack us, are we allowed to retaliate, an eye for an eye? After all, attacking them and their property is the only thing that deters them. And likewise, when the army or the police evacuate settlements or hilltop communities, perhaps we should react against the Arabs. Let them know that just as they've got crazies, so do we have crazies who can't be controlled: insane, irrational people. This will deter them by creating a balance of terror, an efficient approach. In his time, the Prophet Samson operated this way, and it worked.

Answer: That's a very bad approach indeed. You don't build up the Land of Israel through bad character and sins. Quite the contrary, because of our sins we were exiled from our land. An important rule in Jewish law is this: one does not do a mitzvah by doing a sin.

Our argument with the Arabs is over whose land this is. This is our Land and not theirs! Yet that does not permit us to kill them, hit them, rob them or even insult them. Quite the contrary. By doing such things we hurt our national struggle, moving it into the petty realm of spats with neighbors. And certainly one shouldn't hurt an Arab for something he didn't even do.

In his day, when the first settlement groups were setting out for the Shomron, Rabbenu Ha-Rav Tzvi Yehuda Kook said one is allowed to settle only on State lands, and he explained:

“We have no quarrel with Ahmed or Mustafa. We have no personal argument with this or that Arab. It’s a national struggle.”

The very question is a sign of weakness and confusion. It shows that there are people who haven’t understood what we have been doing here for more than a hundred years. The issue is not settlements by a particular Jew, but by the Jewish people. And the one who decides on this is the Jewish people, and not an individual Jew and not an individual student.

Within the very question is the hidden assumption that the Israeli government is hostile to the land, like the British in their day. It’s true that under British rule partisans operated, and then as well there was a terrible argument over whether each group was entitled to make decisions, or if this was a role for the entire nation. Yet at that time there was no country. Now, thank G-d, there is, and all agree that it is our country which must decide these things.

In Shimshon’s day as well, we didn’t have a country, and the Philistines ruled in Israel, so Shimshon operated alone. Part of his reason for doing so was to make sure that the entire Jewish people would not be held accountable for his deeds. Besides, everything he did, he did with divine intuition, in accordance with divine holiness.

Indeed, from “Price Tag” against Arabs, some people have moved on to “Price Tag” against the Army and Police, as though they are the enemy, as though they must be treated as informers and traitors, etc.

The Army virtuously does not report all of that – all of the stones thrown at it, all of the intentional harassment, all of the insults. When all is said and done, the Army loves the whole Jewish people, and sacrifices itself for all of the Jewish people. What a great army! In the book Pele Yo’etz (s.v. “Hatzala”), the following is quoted from our Sages: “Even the least worthy Jews are as full of mitzvot as a pomegranate is full of seeds” (Berachot 27a). How can this be? The Talmud is talking about “those who possess the mitzvah of saving Jewish lives. Through this, they surpass in merit the greatest sages of Israel.” And if this is said of those who save individuals, all the more so regarding the Army which saves the entire Jewish people, the entire Land of Israel, ensuring the full sanctification of God’s name and the full glorification of the Jewish people. They don’t report it, but it hurts them and makes them sad that the very people that they are protecting harm them and endanger them. Surely it is obvious to all that if the army didn’t do its work, if it failed to function even slightly, those very people wouldn’t be able to survive.

Our only consolation is that perpetrators of “Price Tag” are the fewest of the few, the fringe of the fringe, and, truth be told, sometimes they’re accused of doing things they haven’t done... Moreover, not one Torah scholar has ruled that one should act this way, either against the Arabs or against the Army and Police. There are only a very few isolated Rabbis who have alluded to their support, or have told their students, “It’s forbidden,” while winking in collaboration.

G-d have mercy on those fringes who shoot themselves in the foot and distance themselves from the community by taking a path that is neither beneficial nor moral.

Therefore, once and for all, changes in policy have to go through decisions of the entire nation, and not through the partisan acts of individuals. Don’t try to force your truths on everybody. The one making the decisions is the Jewish people, and it isn’t afraid of anything, not of the enemy and not of anything. Not even of you.

Thank G-d we’re moving forward. We’re becoming stronger. We’re becoming united.

We’re becoming exalted. And Hashem is walking before us.

